

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovvej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **Ing. J.V.C., súkromná firma, J.M.,** IČO: X., zast. Mgr. M.P., advokátom, M.M.P. proti žalovanému: **M., N.S.M.,** IČO: X., zast. JUDr. M.K., advokátom, V.T.Ž., **o náhradu škody 332 045,13 eur (10 003 191,50 Sk) s prísl.,** na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 15.10.2009, č. k. 13 Cob 41/2009-132, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 15.10.2009, č. k. 13 Cob 41/2009-132 **z a m i e t a.**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom medzitýmny rozsudok Okresného súdu Martin, č. k. 15Cb/285/2007-72 zo dňa 20.10.2008 vo výroku, že právny základ žalovaného nároku je opodstatnený v celom rozsahu zmenil tak, že právny základ nároku žalobcu na náhradu škody v prejednávanej veci je daný ako nepremlčaný za obdobie od 16.11.2003 do 26.07.2007.

Medzitýmny rozsudok Okresného súdu Martin, č. k. 15Cb/285/2007-72 zo dňa 20.10.2008 vo výroku, že o výške nároku a trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí, potvrdil.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia medzitýmny rozsudkom okresný súd rozhodol, že právny základ žalovaného nároku je opodstatnený v celom rozsahu. Samostatným výrokom uviedol, že o výške nároku a o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí. V odôvodnení okresný súd uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 4.2.1994 uzavretá podľa § 289 a nasl. Obchodného zákonníka zmluva o uzavretí budúcej zmluvy (č. 1. 9 spisu). V zmysle tejto zmluvy mal žalovaný ako povinná osoba po nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam, špecifikovaným v čl. I. zmluvy o budúcej zmluve, za podmienok v zmluve uvedených, odpredať tieto žalobcovi ako oprávnenej osobe v podiele 1/2. Podľa čl. I. zmluvy o budúcej zmluve, predmetom budúcej kúpnej zmluvy mali byť nehnuteľnosti, a to bývalá kotolňa č. súpisné 54, postavená na parcele KN č. 183/15 a pozemok parcela KN č. 183/15, zastavaná plocha o výmere 2685 m². Súd mal za to, že účastníci prejavili vôľu uzavrieť túto zmluvu v zmysle ust. § 289 a nasl. Obchodného zákonníka, a preto posudzoval aj vzťahy z nej vzniknuté ako nárok žalobcu na náhradu škody, vzniknutej porušením povinností z tejto zmluvy, ktorý si uplatnil žalobným návrhom. Žalovaný vznesenú námietku premlčania proti nároku žalobcu na náhradu škody hodnotil podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Podľa čl. VI. Zmluvy o budúcej zmluve mala byť kúpna zmluva uzavretá do 60 dní od oznámenia žalovaného, že bol vykonaný vklad vlastníckeho práva v jeho prospech na Správe katastra M. k budove bývalej kotolne č. súpisné 54 spolu s pozemkom. Žalovaný mal oznámiť zavkladovanie nehnuteľnosti písomne žalobcovi a žalobca podľa čl. VI zmluvy o budúcej zmluve mal v lehote do 15 dní od doručenia tohto oznámenia doručiť žalovanému ako povinnej osobe písomnú výzvu v zmysle § 290 ods. 1 Obchodného zákonníka na uzavretie kúpnej zmluvy. V opačnom

prípade záväzkov žalovaného uzavrieť budúcu kúpnu zmluvu zaniká podľa § 292 ods. 3 Obchodného zákonníka. V konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalovaný oznámil žalobcovi dňa 24.7.1996 skutočnosť zavkladovania nehnuteľnosti v jeho prospech a žalobca ako oprávnená osoba v lehote 15 dní požiadal 1.8.1996 žalovaného o uzavretie kúpnej zmluvy. V zmysle čl. VI. zmluvy o budúcej zmluve bol žalovaný povinný v lehote 60 dní od oznámenia zavkladovania predmetných nehnuteľností v katastri nehnuteľností uzavrieť so žalobcom kúpnu zmluvu na vyššie uvedené nehnuteľnosti v podiele 1/2 pre žalobcu. Táto lehota žalovanému uplynula 22.9.1996.

Podľa názoru odvolacieho súdu, podstatným pre posúdenie, či je daný základ uplatneného žalobného nároku o náhradu škody v celom rozsahu alebo len sčasti, bolo vyhodnotenie námietky premlčania vznesenej žalovaným.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému nároku na náhradu škody za obdobie od 16.11.1997 do 26.07.2007, kedy sa stal vlastníkom nehnuteľností podľa kúpnej zmluvy zo dňa 26.06.2007, uzavretej na základe zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 4.2.1994. Žalobca v žalobe pod bodom 5.2, 5.3 sa domáhal náhrady škody v podobe ušlého zisku z titulu neplatenia nájomného zmluvne dohodnutým nájomcom za dobu od 16.11.1997 do 26.07.2007 pri dohodnutej výške mesačného nájomného 3 048,65 eur (91 843,50 Sk), čo za uvedené obdobie predstavuje sumu 153 767,22 eur (4 632 391,50 Sk) a náhrady škody - ušlého zisku z titulu nemožnosti podnikateľsky zhodnotiť finančné prostriedky získané z nájomného, a to zo sumy 153 767,22 eur (4 632 391,50 Sk), čo s odkazom na aplikáciu ust. § 369 Obchodného zákonníka predstavovalo sumu 178 277,89 eur (5 370 800 Sk), súčtom náhrada škody 332 045,13 eur (10 003 191,50 Sk). Základ žalobcom vymedzeného nároku na náhradu škody predstavovalo nájomné, ktoré mal dohodnuté ako budúci prenajímateľ so S., s. r. o. ako budúcim nájomcom v zmysle zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 1.9.1996 a nemožnosť zhodnotenia finančných prostriedkov získaných z nájomného.

Odvolací súd vychádzal z ust. § 398 Obch. zák. a nesúhlasil s názorom okresného súdu, že štvorročná subjektívna premlčacia doba na náhradu škody začala žalobcovi plynúť až doručením rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Obdo 33/04 zo dňa 14. júna 2006, a to odo dňa 23.10.2006. Krajský súd sa nestotožnil s konštatovaním okresného súdu, že žalobca získal vedomosť o škode až doručením tohto rozsudku najvyššieho súdu, t. z. dňa 23.10.2006, ako aj že až týmto dňom získal vedomosť o tom,

kto za túto škodu zodpovedá, t. z. kto je povinný ju nahradiť. Podľa odvolacieho súdu pre začiatok plynutia premlčacej lehoty nie je určujúce, aby bol známy presný rozsah a výška škody, ale znalosť poškodeného musí postačovať pre možnosť uplatnenia si škody na súde. Prebiehajúce konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Obdo 33/04 nemalo vplyv na tú skutočnosť, že žalobca mal vedomosť o porušení povinnosti zo strany žalovaného na základe zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 4.2.1994, a to povinnosti žalovaného uzavrieť so žalobcom kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti najneskôr ku dňu 22.9.1996. Rovnako tak mal žalobca vedomosť o tom, že v dohodnutom čase, a to s účinnosťou od 3.1.1997 nedošlo k uzavretiu nájomnej zmluvy so spoločnosťou S., s. r. o. a že v dôsledku neuzavretia nájomnej zmluvy mu vznikala škoda v podobe ušlého zisku tak, ako ju vymedzil v podanej žalobe z 15.11.2007. Tieto skutočnosti boli žalobcovi známe už pred doručením rozsudku najvyššieho súdu pod sp. zn. 6 Obdo 33/04 zo dňa 14. júna 2006. Žalobca navyše vzhľadom na zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 1.9.1996 (č. 1. 70, 71 spisu) poznal i výšku škody a túto si mohol kedykoľvek vyčísliť konkrétnou sumou. Vzhľadom na uvedené žalobca mal vedomosť o škode a o škodcovi z uzavretej zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 4.2.1994 (č. 1. 9 až 12 spisu) a zo zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 1.9.1996 (č. 1. 70, 71 spisu), preto žalobcovi nezačala plynúť štvorročná subjektívna premlčacia doba štyroch rokov až od doručenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obdo 33/04 zo dňa 14. júna 2006.

Odvolací súd konštatoval, že boli preukázané všetky právne predpoklady zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu, vyplývajúce z ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, a to 1/ porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným, ktorá vyplývala zo zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 4.2.1994, keď žalovaný najneskôr ku dňu 22.9.1996 neuzavrel so žalobcom kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti, 2/ vznik škody - v rovine ušlého zisku na nájomnom a nemožnosti finančného zhodnotenia nájomného s odkazom na zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 1.9.1996, ktorý by žalobca ako poškodený dosiahol, pokiaľ by nenastala škodová udalosť, resp. porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným 3/, súčasne bola daná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaným, vyplývajúca zo zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 4.2.1994 a vznikom škody vo forme ušlého zisku, ktorá vznikla následkom porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného, keď neuzavretím kúpnej zmluvy na nehnuteľnosti so žalobcom tento nemohol disponovať s predmetnými nehnuteľnosťami za účelom prenechania ich do nájmu budúcemu nájomcovi - spoločnosti S., s. r. o.

Na základe vyššie uvedeného zhodnotenia a právneho posúdenia, objektívna premlčacia doba desaťročná a subjektívna štvorročná premlčacia doba začali plynúť súčasne, pričom tieto premlčacie doby vzhľadom na samostatne sa opakujúce vymáhateľné nároky na náhradu jednotlivých škôd, závislých od termínov splátok mesačného nájomného, plynuli pri každom z týchto nárokov samostatne, a to od splatnosti každého mesačného nájomného, preto nárok žalobcu na náhradu škody nebol premlčaný za obdobie od 16.11.2003 do 26.07.2007 pri podaní žaloby na súd dňa 16.11.2007. Odlišné právne posúdenie plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pri uplatnenom nároku na náhradu škody zo strany krajského súdu sa premietlo do zmeny medzitýmneho rozsudku okresného súdu tak, že právny základ nároku žalobcu na náhradu škody v prejednávanej veci je daný ako nepremlčaný za obdobie od 16.11.2003 do 26.07.2007. Krajský súd bol toho názoru, že pri formulácii zmeneného medzitýmneho rozsudku okresného súdu, v časti právneho základu žalobného nároku, bolo akceptované ust. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď premlčaním právo na náhradu škody nezaniká, nemožno ho však priznať alebo uznať súdom, ak povinná osoba, a to žalovaný, vzniesol námietku premlčania, ktorá bola uznaná ako dôvodná za obdobie uplatneného nároku na náhradu škody od 16.11.1997 do 15.11.2003. Účinky dôvodnej námietky premlčania vyplývajúce z ust. § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka boli premietnuté do výroku rozsudku krajského súdu, podľa ktorého právny základ nároku žalobcu na náhradu škody v prejednávanej veci je daný ako nepremlčaný za obdobie od 16.11.2003 do 26.07.2007.

Proti tomuto rozsudku v časti, ktorou odvolací súd rozsudok súdu I. stupňa zmenil, podal žalobca dovolanie a navrhol, aby ho dovolací súd zrušil, vyslovil právny názor v súlade s ním uvádzanými argumentmi a s rozhodnutím súdu I. stupňa a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania oprel o ust. § 238 ods. 1 O. s. p. a odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci aj tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne právne posúdenie veci.

Pochybenie odvolacieho súdu vidí v jeho úsudku, že štvorročná subjektívna premlčacia doba na náhradu škody nezačala žalobcovi plynúť až doručením rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.06.2006, sp. zn. 6 Obo 33/04, a to dňa 23.10.2006.

Zdôrazňuje pritom, že v konaní pred Okresným súdom v Martine sa sporové strany stotožnili s termínom dozvedenia sa o škode dňa 23.10.2006. Uvádza, že z tohto dôvodu v konaní na Okresnom súde v Martine, ani na odvolacom súde sa nevykonávalo ďalšie dokazovanie o tejto skutočnosti. Nevidí dôvod, aby odvolací súd rozhodoval v rozpore s prejavenu vôľou účastníkov konania, ktorá je podľa neho relevantná aj pre význam námietky premlčania. Tvrdí, že súd nie je oprávnený z vlastnej iniciatívy ísť nad rámec vôle účastníka, ktorý ju vzniesol.

Uvádza tiež, že žalovaný už v r. 1996 podal žalobu na určenie neplatnosti uvedenej Zmluvy o budúcej zmluve, ktorú neskôr zmenil na žalobu o zániku záväzku žalovaného z uvedenej zmluvy a súd I. stupňa i odvolací súd mu právoplatným rozsudkom vyhovel. Z tejto skutočnosti vyvodzuje, že žalobca nemohol jednoznačne vedieť ani preukázať, že mu vznikla nejaká škoda.

Poukazuje ďalej na obsah svojej žaloby o určenie obsahu kúpnej zmluvy, podanej na Okresnom súde v Martine dňa 23.9.1994, kde uviedol, že si vyhradzuje uplatniť právo na náhradu škody, čo podľa neho jednoznačne vyjadruje jeho stav právnej neistoty o vzniku škody.

Dovolací súd po zistení, že dovolanie žalobcu v časti, ktorej sa týka, je prípustné podľa § 238 ods. 1 O. s. p., prejednal ho podľa § 243a ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd zmenil medzitýmný rozsudok súdu I. stupňa vo výroku, že právny základ žalovaného nároku je opodstatnený v celom rozsahu tak, že právny základ nároku žalobcu na náhradu škody v prejednávanej veci je daný ako nepremlčaný za obdobie od 16.11.2003 do 26.07.2007.

Podľa názoru odvolacieho súdu, podstatným pre posúdenie, či je daný základ uplatneného žalobného nároku na náhradu škody v celom rozsahu alebo len sčasti, je vyhodnotenie námietky premlčania vznesenej žalovaným. Odvolací súd pritom vychádzal z ust. 388 ods. 1 Obch. zák. a zo skutočnosti, že žalovaný vzniesol námietku premlčania vo svojom vyjadrení k žalobe (čl. 40).

Odvolací súd zo žalobného návrhu konštatoval, že žalobca odvodzoval svoj nárok na náhradu škody od nájomného, ktoré dohodol ako budúci prenajímateľ so S., s. r. o. ako budúcim nájomcom v zmysle zmluvy o uzavretí budúcej nájomnej zmluvy zo dňa 1.9.1996 a nemožnosti zhodnotenia finančných prostriedkov získaných z nájomného o skutočnosti, že žalovaný nesplnil zmluvu o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 4.2.1994. Z aplikácie ust. § 398 Obch. zák. na takto žalobcom vymedzený nárok na náhradu škody voči povinnému na jej náhradu vyvodil názor, že štvorročná premlčacia doba na náhradu škody začala plynúť najneskôr dňa 22.9.1996, keď žalovaný neuzavrel so žalobcom kúpnu zmluvu na nehnuteľnosti, hoci to bol povinný podľa zmluvy o budúcej kúpnej zmluve najneskôr do tohto dňa urobiť. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania dôvodne, odvolací súd usúdil, že uplatnený nárok na náhradu škody za obdobie od 16.11.1997 do 15.11.2003 je premlčaný.

Nesúlads medzi názorom odvolacieho súdu a dovolateľa ohľadne začiatku plynutia premlčacej doby vyplýva predovšetkým z odlišnej interpretácie a následnej aplikácie ust. § 398 ods. 1 veta po bodkočiarku Obch. zák., konkrétne výrazu, „keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, ktorý je povinný na jej náhradu.“

Súd I. stupňa aj dovolateľ interpretujú citovaný výraz ako „preukázateľne dozvedel“ a vychádzajúc z tejto interpretácie potom určujú ako začiatok plynutia premlčacej doby až doručenie rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.10.2006, sp. zn. 6 Obdo 33/04. Dovolateľ tvrdí, že keďže dovtedy nebolo jednoznačne preukázané porušenie relevantnej povinnosti žalovaným, nebola splnená jedna zo základných podmienok uplatnenia nároku na náhradu škody, ktorou je porušenie povinnosti subjektom práva, takže neexistovala preukázaná vedomosť žalobcu o vzniku škody.

Je nesporné, že súd I. stupňa i dovolateľ pri tomto výklade cit. ust. § 398 ods. 1 Obch. zák. vychádzajú z prvej časti citátu, teda z výrazu „keď sa poškodený dozvedel“ a pripisujú rozhodujúci význam subjektívnemu prístupu poškodeného k dozvedeniu sa. Naproti tomu odvolací súd berie do ohľadu aj časť výrazu „mohol dozvedieť“, čo je nesporne prístup objektívny, a teda podľa názoru dovolacieho súdu správny. Pri aplikácii tohto výkladu ust. § 398 ods. 1 Obch. zák. a zohľadnení skutočnosti, že žalobca uzavrel zmluvu o budúcej kúpnej zmluve so žalovaným dňa 4.2.1994 a že žalobca uzavrel zmluvu o budúcej nájomnej zmluve so spoločnosťou S., s. r. o. dňa 1.9.1996, pričom v tejto zmluve bolo dohodnutá aj presná výška budúceho mesačného nájomného, odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu správne uzavrel, že sa žalobca o splnení podmienok na účinné uplatnenie nároku na náhradu škody voči žalovanému dozvedel, resp. mohol dozvedieť skôr, ako to uznáva žalobca.

Ďalší nesúlad v názore odvolacieho súdu a dovolateľa sa týka pôsobnosti žalovaným vznesenej námietky premlčania. Žalobca totiž v dovolaní zastáva názor, že v konaní pred Okresným súdom v Martine sa sporové strany stotožnili o termíne dozvedenia sa o škode na dni 23.10.2006. Na dôkaz cituje z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu v Martine, č. k. 15 Cb/285/2007-72 „Súd mal v konaní preukázané, že žalobca získal vedomosť o škode až doručením rozsudku Najvyššieho súdu SR dňa 23.10.2006. Tieto skutočnosti, že žalobca získal vedomosť o škode až doručením rozsudku Najvyššieho súdu SR, uznal aj žalovaný v prednese vykonanom na pojednávaní dňa 20.10.2008.“ Z tejto skutočnosti dovolateľ odvodzuje svoj názor, že odvolací súd nebol oprávnený tento prejav vôle účastníka, ktorý vzniesol námietku premlčania, nerešpektovať a usúdiť, že začala plynúť 16.11.1997, teda skôr.

Tento dovolateľov názor nie je podložený znením žiadneho ustanovenia zákona, ani dovolateľ sa v tejto súvislosti na žiadne neodvoláva. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je správny.

Predovšetkým ust. § 388 ods. 1 Obch. zák. jednoznačne prikazuje súdu, že právo na plnenie povinnosti druhej strany nemôže súd priznať alebo uznať, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby. Autori komentára k Obchodnému zákonníku z r. 2006, Patakyova a kol., str. 712 uvádzajú: „keďže pri práve vzniesť námietku nehovoríme o práve zo záväzkového vzťahu, ani v majetkovom práve, toto právo sa nepremlčuje a nie je možné sa ho ani platne vzdať“.

Isté oprávnenie účastníka, ktorému zákon priznáva právo vzniesť námietku premlčania, vymedziť zákonom stanovenú náplň tohto práva, upravuje jednoznačne ust. § 401 Obch. zák., ktoré mu umožňuje, aby písomným vyhlásením druhej strane predĺžil premlčaciu dobu.

V rozhodovanom prípade žalovaný možnosť danú mu cit. ustanovením nevyužil.

Z uvedeného treba konštatovať, že dovolateľov názor, podľa ktorého žalovaný prejavil vôľu uznať ako termín dozvedenia sa o škode až deň 23.10.2006 a súd mal tento jeho prejav vôľe rešpektovať, je v rozpore s cit. ust. § 398 ods. 1 Obch. zák., ktorý súdu prikazuje nepriznať plnenie druhej strane, ak vznesla námietku premlčania. Spomenutý dovolateľov názor je tiež v rozpore s cit. ust. § 401 Obch. zák., ktorý striktne upravuje formu, ako môže strana, ktorej právo sa premlčuje, predĺžiť premlčaciu dobu.

Pokiaľ dovolateľ odvodzuje svoj názor od skutočnosti, že na pojednávaní dňa 20.10.2008 žalovaný uznal, že žalobca získal vedomosť o škode až dorúčením rozsudku Najvyššieho súdu SR dňa 23.10.2006, čo viedlo aj k tomu, že súd v tomto smere žiadne ďalšie dôkazy nevykonal, ani táto skutočnosť nesprávnosť jeho názoru nemení. Už citované a podrobne interpretované ust. § 388 ods. 1 Obch. zák. jasne a jednoznačne ustanovuje, že premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode, teda neustanovuje, aby škoda bola preukázaná. Okolnosť, že žalovaný uznal, „že žalobca získal vedomosť o škode“, teda prejav vôľe na pojednávaní dňa 20.10.2008 nič nemení na skutočnosti, že námietku premlčania vznesol vo vyjadrení k žalobe a od momentu jej vznesenia súd musí postupovať v súlade s cit. ust. § 388, § 398 a 401 Obch. zák. Súd I. stupňa vychádzal na pojednávaní dňa 20.10.2008 zo svojho úsudku, že uplatnený nárok nie je premlčaný, preto ani v odôvodnení rozsudku nevenoval pozornosť otázke prípadného dokazovania v tomto smere. Odvolací súd však svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Dôkazom sú k žalobe pripojené zmluvy, a to zmluva o budúcej zmluve a zmluva o budúcej nájomnej zmluve. Treba tiež dodať, že súd môže rešpektovať vôľu účastníka, len pokiaľ je jej prejav v súlade, nie v rozpore so zákonom.

Na tomto základe dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je správne a keďže nezistil ani vady konania, pre ktoré bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Keďže sa k podanému dovolaniu nevyjadril, nevznikli mu ani trovy dovolacieho konania. Dovolací súd preto žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. mája 2011

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová